

Барселона је нови првак Европе у фудбалу. У финалу Лиге шампиона са 2:0 је савладала Манчестер јунајтед. Дакле: Барселона је победила, Манчестер је изгубио. Из тога произилази: фудбалери Барселоне славе, а фудбалери Манчестера тугују.

По дефиницији, пораз у финалу неког такмичења је траума за сваког спортисту. Маса спортиста чак више воли да изгуби у полуфиналу, него да посрне баш у мечу за титулу. По оној старој народној мудрости: мање боли кад паднеш са прве пречаге на мердевинама, него са последње.

Такође по дефиницији, од пораза у финалу Лиге шампиона нема веће трауме. Барем што се клупског фудбала тиче. То је најзначајније клупско такмичење на свету. Најбогатије. Најцењеније. Најтеже...

Фудбалери Манчестера зато би требало да моментално падну у депресију. Изгубили су финале! Остали су без трофеја. А били су надамак њега. Античка трагедија на фудбалском терену. Очекивано је да некога од њих савладају емоције. Многе од њих. Да заплачу.

Али, нигде суза. Камере их снимају. Једног по једног. И нигде суза! Нигде неизмерне туге. Нико од играча Манчестера не делује као да је остао ускраћен за остварење животног сна. Намргођени су док честитају противницима. Разочарани су. Нису весели. Али, нису ни утучени. Не плачу.

Кристијано Роналдо још делује најтужније. Вероватно зато што ће му сада измаћи следећа „Златна лопта“. Али ни он не плаче.

А и зашто би плакали? Освојили су Лигу шампиона прошле године. Играће је и следеће сезоне. Тако је то кад си клуб из Енглеске, Шпаније, Италије, Немачке... Једном кад се домогнеш Лиге шампиона, пушком не могу да те истерају одатле. Зато и не мораш да плачеш кад изгубиш финале. Кубертен у модерној, комерцијалној примени: важно је да си учествовао (и зарадио), мање је битно да ли си победио.

Сећам се бившег Купа шампиона. Тако се ово такмичење звало пре него што су га присвојили клубови из најјачих европских земаља. Тада, у та стара времена, пораз у финалу редовно је био праћен неком сузом. Али, у Лиги шампиона сузе више нису ОК.

Кад се завршио пренос, кренуо сам кући. Пешке. Ноћ измишљена за шетњу. Успут размишљам о манчестерским сузама које ми, признајем, недостају. Негде на Булевару, код пијаце Ђерам, видим клинца. Нема ни 20 година. Стоји на ћошку. Нервозно гледа на сат. Чека некога. Огрнут је – заставом Барселоне!

Изашао је да слави. Барселона је победила. Његова Барселона, судећи по застави. Он то мора да обележи прикладним слављем.

Нисам га питао, али претпостављам да није Шпанац. Или Каталонац. Вероватно је овдашњи, али навија за Барселону. И радује се њеном успеху као да је његов.

Ово ни Кубертен није предвидео. Они тамо, што играју Лигу шампиона, не маре ни кад изгубе финале. Знају да ће га ускоро опет играти. А ми овде, којима је душа жељна макар првог преткола Лиге шампиона, славимо победу Барселоне. Славићемо и следеће године, кад победи неко други. Срећни смо што је неко из те Лиге шампиона победио. Нема везе што нисмо ми, драго нам је што је барем њима лепо.

Одједном, мени се плаче. Али држим сузе. Кад могу фудбалери Манчестера да ћутке истрпе свој пораз, могу и ја свој.

Сузе више нису ОК – у Лиги шампиона

Пише: Страхиња Богдановић
четвртак, 28 мај 2009 15:52

Напомена: свака сличност између Лиге шампиона и Европске уније није баш случајна.